

De gast die vandaag op de koffie is, betreft een “toegevoegde” Cuijkenaar, dat wil zeggen dat de plaats waar hij geboren is, pas veel later bij de gemeente Cuijk is gekomen. Het zal tevens wel de kleinste gemeente ooit zijn geweest, die via de gemeente Beers bij Cuijk is ingedeeld.

Gerry Bloemen, want daarover hebben we het, is de jongste van het gezin van Jan Bloemen met drie dochters en vijf zonen. Hij is in 1944 geboren in huis ‘Sonnevanck’ in wat toen nét niet meer de gemeente Linden was. Sterker nog, hij is geboren in het kerkdorp Groot Linden, dat samen met Klein Linden en Katwijk tot 1942 één gemeente vormde. Het gemeentelijk apparaat was gevestigd in het gemeentehuis in het toenmalige Klein Linden. Het was een kloek herenhuis, nu nog te vinden in Katwijk. Als je vanaf de Katwijkse kerk naar Linden rijdt, dan tref je het aan vlak achter het spoorwegviaduct, aan de rechterkant van de weg. Sinds lange tijd heeft in dat huis inmiddels de familie Wennekes gewoond. Heel lang is er in het vroegere Linden strijd geweest over de vraag of het “stadhuis” eigenlijk niet in Groot Linden moest staan.

Klein Linden reikte tot aan de spoorlijn en bestond uit de molen van Piet Jetten en een aantal boerderijen. Ook was er nog een lagere school, waar later de grote familie Theunissen jarenlang gewoond heeft.

In Groot Linden stonden de kerk en de school, de zuivelfabriek Isidorus, het “pakhuis” van de Boerenbond, enkele cafés met winkel en de vele boerderijen die reikten tot en met de Grote en Kleine Geest en den Drul en de Raam.

In Katwijk vond men, naast een aantal burgerwoningen, de kerk, de veerpont, een brouwerij, een hotel en natuurlijk de nodige behoorlijk grote boerderijen. Het gebied reikte tot en met de Nielt en de Galberg.

Toon, de oudste broer van Gerry, werd na de geboorte in 1933 nog door zijn vader bij de burgerlijke stand aangegeven op het gemeentehuis in Klein Linden. De twee getuigen die bij zo’n aangifte verplicht aanwezig moesten zijn, waren de Lindense veldwachter Wennekes en Johan Bloemen van café/boerderij Het Kanon, een neef van zijn vader. De veldwachter woonde met zijn gezin in het gemeentehuis.

Die Johan Bloemen van het Kanon was tot ver na de oorlog een van de weinige inwoners van Groot Linden met telefoon. Als iemand de dokter of de dierenarts nodig had voor een spoedgeval, dan ging men naar moeder Pita Bloemen van het café annex kruidenierswinkel, om te bellen. Als de arts in Linden was, dan keek hij bij het passeren van het café altijd even naar het raam. Moeder Bloemen had volgens afspraak soms een krant tussen de geraniums en het raam gezet en dan wist de dokter dat hij binnen moest vragen of er in Linden, Beers of Katwijk nog een zieke mens of een ziek dier was, of dat hij naar huis moest bellen voor een spoedgeval. De artsen maakten vaak gebruik van deze tamtam bij Bloemen. Ze maakten ook wel eens grapjes over de vraag welke patiënt voor wie was.

Later hadden natuurlijk de meeste mensen telefoon en ook kwam de semafoon van PTT op de markt. Daarmee konden zes codes worden doorgegeven via knipperende lampjes. Dat ding was bijna zo groot als een accu, maar je kon als dokter of brandweerman tenminste ergens aan de Maas gaan vissen en toch bereikbaar zijn.

Deze situatie kunnen we ons nu nauwelijks meer voorstellen, met al die kinderen op de fiets met een mobieltje aan of in het oor.

De vader van Gerry, Johannes Bloemen, had tot 1937 de leiding over de Lindense boterfabriek Sint Isidorus. Toen dit kleine coöperatieve bedrijf werd opgeslokt door de Lacto, het huidige Nutricia, ging vader Bloemen mee naar Cuijk. Hij werd daar wat men in Cuijk noemde, “botterkneier”, botermaker.

De familie woonde met acht kinderen in huis “Sonnevanck” in Groot Linden, een hele mooie woning.

Vader Bloemen had slechte longen, maar werd uiteindelijk toch liever “eigen baas”, als boer. Daarom kocht hij in 1949 de boerderij van de kinderen Driessen, drie verstokte vrijgezellen. In die boerderij aan de Eindstraat op de hoek van de Hardweg in Linden was ook nog een winkeltje.

Enkele weken na de verhuizing kreeg vader een ernstige longontsteking waaraan hij overleed. Gerry was toen dus nog maar 5 jaar oud en Toon, de oudste van de kinderen was 16 jaar. Toon werd noodgedwongen boer, want het werk op een boerderij gaat altijd door. Gelukkig leefde er in Linden nog een vrijgezelle neef van vader, ‘oom’ Piet Bloemen, die met raad en daad veel rechtgehouden heeft in die benarde tijd. De tweede zoon, Herman, volgde inmiddels landbouwonderwijs en toen Toon in 1955 emigreerde naar Canada, werd Herman de boer. Hij had er in ieder geval voor geleerd. Toen deze jonge boer de wereld in wilde, althans Linden wilde verlaten, werd de boerderij in 1962 verkocht aan opvolger Harrie Bos. De familie Bos woont er nu nog, maar het is al lang geen boerderij meer. Gerry ging naar de lagere school, die verbonden was met het huis van hoofdonderwijzer van de Pas. De andere van zijn twee onderwijzers was mijnheer van den Hark uit Sint Hubert. Meer onderwijzers heeft hij niet gehad. Iedere onderwijskracht had drie klassen onder zijn hoede.

Gerry is ook nog heel even misdienaar geweest bij pastoor van Delft. Omdat hij lid werd van de voetbalclub Siol, dat na de oorlog in 1945 weer werd heropgericht en toendertijd de plaatselijke voetbalclub was van Linden en Katwijk, had hij ‘s zondags een overladen programma. Dat zag er dan als volgt uit: Eerst de hoogmis dienen, eten, voetballen, het lof dienen, en dat allemaal op één dag.

Siol droeg de kleuren oranje-zwart. Dat oranje is ontstaan omdat de eerste voetbalshirtjes werden gemaakt van oranje parachutes van de geallieerde luchtlandingstroepen die in 1944 bij Grave waren gedropt. Siol voetbalde, voordat men

in 1964 naar de Groenendijkse Kampen in Cuijk verhuisde, op een veld bij de molen van Piet Jetten, welke molen in 1951 in handen kwam van schoonzoon Jan van Kempen. Omkleden en wassen deden de spelers en de scheidsrechter in een paar teiltjes in of bij die molen.

Moeder Bloemen was met haar gezin in 1962, na de verkoop van de boerderij, verhuisd naar een nieuwe burgerwoning bijna tegenover de boerderij.

Gerry had intussen de ambachtschool in Boxmeer afgemaakt, als machinebankwerker.

Een dag na het in ontvangst nemen van het diploma stapte hij samen met zijn moeder op de fiets om bij Nutricia werk te zoeken. Daar kende men de familie al en een week later kon hij beginnen. Het was 1960 en ons startend monteur was 16 jaar oud.

Ruim 4 jaar later moest hij opkomen als militair bij de luchtmacht. In dat jaar is hij ook getrouwd met zijn Corry Si-roo uit Sint Hubert. Na de rekrutenopleiding in de Limoskazerne in Nijmegen, kwam hij in Volkel bij de LOX, een afdeling op het vliegveld die vloeibare zuurstof maakte voor de straaljagers. Het was een vrij zelfstandige eenheid waarbij de mannen zelf de diensten regelden, 24 uur rond. Zodoende was Gerry op z'n brommertje nogal eens thuis, waar hij samen met Corry bij zijn moeder was ingetrokken.

Toen Gerry na 20 maanden uit militaire dienst kwam was inmiddels hun oudste zoon Hans geboren. Ze woonden toen al in een heel oud boerderijtje aan de Steegstraat, midden in Linden. Daar had vroeger de oude postbode Strik nog in gewoond met zijn grote gezin. Dat huis heeft nu plaatsgemaakt voor een modern woonhuis.

Vader Gerry kon na de diensttijd zo bij Chicopee in Katwijk aan de slag, het huidige PGI Nonwoven. Daar heeft hij 15 jaar als monteur gewerkt, in drie ploegendienst, maar soms ging het montagewerk dag en nacht door. Vooral als er nieuwe productielijnen bij dit moderne bedrijf moesten worden geïnstalleerd.

Intussen zijn Gerry, Corry en Hans naar Cuijk Noord verhuisd, waar dochter Bertie geboren is.

Tijd om bij Siol in het eerste elftal te voetballen werd er altijd gevonden. Hij was een zeer verdienstelijk speler.

En ook lange jaren daarna was hij actief bij de voetbalvereniging, eerst als voorzitter van de jeugdafdeling en later in diverse andere functies. Dat resulteerde in een erelidmaatschap.

Gerry kreeg, na 15 jaar werken bij Chicopee, ernstige rugklachten. Allerlei deskundigen werden er op losgelaten, specialisten, bedrijfsdokters en controlerende geneesheren, maar na drie jaar kwam men gezamenlijk tot de conclusie dat hij moest stoppen met werken. Dat alles tot verbijstering van de patiënt. Deze belandde bij de WSW, het huidige IBN. In dat verband heeft hij nog 22 jaar gewerkt, tot z'n 61ste, bij Gemeenschapshuis 'De Jachthoorn' in Sint Hubert. Ook daar had hij vaak ploegendienst, maar het werk, als beheerder, vond Gerry erg geschikt. Hij heeft het altijd met veel plezier gedaan.

Het gezin heeft vele jaren in Cuijk Noord gewoond, eerst vijf jaar in de Keurvorsterstede en daarna op de Rozenobel. In 2004 ging hij in de VUT en sindsdien geniet hij samen met Corry van z'n vrije tijd. Gelukkig wonen hun kinderen in de buurt. Hans werkt bij "Dichterbij" en woont in St. Agatha, met vrouw en 3 kinderen en Bertie woont met 2 dochters in Cuijk. Zij werkt al vele jaren bij de firma Smals, die inmiddels veel van de oude gemeente Linden compleet heeft afgegraven en dus onder water heeft gezet.

Die vrije tijd van Gerrie en Corry valt nog wel mee. Beide zijn nog erg actief als vrijwilliger, met name ook in onze parochie.

Corry zit al 'eeuwen' in de schoonmaakkploeg van de Jozefkerk en ze heeft daarbij Gerrie meegenomen in het parochiewerk. Vooral tijdens de voorbereidingen met Kerstmis wordt er flink gewerkt. Gerry is een van de verdienstelijke medewerkers bij de Versiergroep. Hij is een specialist geworden in het schilderen en vervaardigen van allerlei specifieke zaken die bij de jaarlijkse kerststal horen. Ook zorgt hij voor het ophangen van de ballen in de grote kerstboom. Dat laatste werkje heeft hij overgenomen van de lange Theo Megens.

Corry en Gerry zijn altijd trouwe kerkgangers geweest, ondanks een mislukt misdienaarschap bij de vroegere pastoor van Linden.

Gerrie bekent eerlijk dat hij vaak op zondagmorgen door Corry op sleeptouw wordt genomen naar de Jozefkerk. Maar uw verslaggever kent meer van dit soort 'gevallen'.

In zijn vrije tijd is Gerry een verwoed biljarter. Hij schijnt dat erg goed te doen. Ook doet hij al meer dan 20 jaar aan fitness in Mill. Dat houdt zijn rug nog enigszins intact.

Het gesprek bij Paul op de koffie heeft weer een hele namiddag geduurd, tot volle tevredenheid en plezier van beide partijen. Er was veel gemeenschappelijke stof tot spreken. Dat praat gemakkelijk!

Weer is gebleken dat onze kerk nog heel veel bijzonder goede en degelijke mensen tot haar parochianen en goede vrijwilligers mag rekenen. Laten we dat zo houden.

Gerry, jij bent er één van. Bedankt daarvoor, en ook bedankt voor het gesprek.